DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

25 czerwca | Nr. 16. | Rok 1930.

TREŚĆ:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

125.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 marca 1930 r.

w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa.

(przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 25, poz. 224).

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. N.r 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579, (przedruk w Dz. Urz. M. K. Nr. 12, poz. 136 z 1928 r). otrzymuje następujące brzmienie:

„Diety ustala się jak następuje:

a) dla Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Polski, Miinstrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli bez względu na państwo zagraniczne — dol. am. 50,

b) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych, wymienionych w art. 111, 112 i 113 wspomnianej ustawy, zależnie od grupy uposażenia i państwa zagranicznego:

1. Azja z wyjątkiem obszaru, wchodzącego w skład Turcji i Związku Socjalistycznych Republik Rad, Afryka, Ameryka i Australja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	18,—
„ „	V — VI	„ „	15,—
„ „	VII — IX	„ „	11,—
„ „	X — XII	„ „	6,—
„ „	XIII — XVI	„ „	5,—

2. Wielka Brytanja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	14,—
„ „	V — VI	„ „	11,—
„ „	VII — IX	„ „	8,—
„ „	X — XII	„ „	5,—
„ „	XIII — XVI	„ „	4,—

3. Turcja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	13,—
„ „	V — VI	„ „	10,—
„ „	VII — IX	„ „	7,—
„ „	X — XII	„ „	4,—
„ „	XIII — XVI	„ „	3,—

4. Danja, Holandja, Norwegja, Szwecja, Hiszpanja, Portugalja i Litwa.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	12,—
„ „	V — VI	„ „	9,—
„ „	VII — IX	„ „	7,—
„ „	X — XII	„ „	4,—
„ „	XIII — XVI	„ „	3,—

5. Związek Socjalistycznych Republik Rad.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	11,—
„ „	V — VI	„ „	8,—
„ „	VII — IX	„ „	6,—
„ „	X — XII	„ „	4,—
„ „	XIII — XVI	„ „	3,—

6. Szwajcarja, Włochy i Francja.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	40,—
„ „	V — VI	„ „	35,—
„ „	VII — IX	„ „	27,—
„ „	X — XII	„ „	18,—
„ „	XIII — XVI	„ „	13,—

7. Austrja, Belgja, Bułgarja, Finlandja, Grecja, Jugosławja, Łotwa, Rumunja i Węgry.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	35,—
„ „	V — VI	„ „	30,—
„ „	VII — IX	„ „	23,—
„ „	X — XII	„ „	14,—
„ „	XIII — XVI	„ „	9,—

8. Estonja.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	30,—
„ „	V — VI	„ „	25,—
„ „	VII — IX	„ „	18,—
„ „	X — XII	„ „	11,—
„ „	XIII — XVI	„ „	8,—

9. Niemcy.

Grupa uposażenia	II — IV	mk. niem.	35,—
„ „	V — VI	„ „	30,—
„ „	VII — IX	„ „	23,—
„ „	X — XII	„ „	14,—
„ „	XIII — XVI	„ „	9,—

10. Czechosłowacja.

Grupa uposażenia	II — IV	k. cz.	200,—
„ „	V — VI	„ „	170,—
„ „	VII — IX	„ „	120,—
„ „	X — XII	„ „	75,—
„ „	XIII — XVI	„ „	60,—

Diety płatne są według uznania przełożonej władzy funkcjonarjusza albo w walutach wyżej wyszczególnionych, albo też w walucie tego kraju, do którego wyjeżdża funkcjonarjusz, lub w którym zatrzymuje się po drodze dłużej aniżeli 24 godziny, według przeciętnego kursu dolara amerykańskiego, lub franka szwajcarskiego, zależnie od tego, w jakiej walucie wyznaczona jest dieta w niniejszem rozporządzeniu) w dniu poprzedzającym rozpoczęcie podróży na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających, oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu dolara, lub franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego wypłatę.

Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety przy podróżach służbowych do państw wymienionych w punktach 1 i 2:

dla II i III grupy uposażenia	dol. am.	25,—
dla IV i V grupy uposażenia	dol. am.	20,—

przy podróżach służbowych do państw, wymienionych w punktach 3, 4 i 5:

dla II i III grupy uposażenia	dol. am.	20,—
dla IV i V grupy uposażenia	dol. am.	15,—

oraz przy podróżach służbowych do państw wymienionych we wszystkich pozostałych punktach:

dla II i III grupy uposażenia	dol. am.	15,—
dla IV i V grupy uposażenia	dol. am.	10,—

O tem czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje Minister Spraw Zagranicznych.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe od Genewy podwyższa się diety, określone w punkcie 6 (Szwajcarja) o 70%. Przy odbywanych tamże tego rodzaju podróżach, trwających dłużej niż miesiąc (z wyjątkiem podróży na Zgromadzenie Ligi Narodów), Minister Spraw Zagranicznych orzeka uprzednio, czy delegowanym funkcjonarjuszom przyznane zostają diety zwykłe, czy też podwyższone o 70%.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodową do innych krajów poza Szwajcarją może być przyznany procentowy dodatek do diet, obowiązujących dla danego kraju. Wysokość tego dodatku określi Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych w każdym poszczególnym wypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby".

§ 2. Po ust. 5 § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) dodaje się po lit. d) nowy ustęp o następującej treści:

„Ust. 5 niniejszego paragrafu ma analogiczne zastosowanie do osób, pobierających uposażenie według VII grupy t. j. może im być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym II klasy, z tą zmianą, że w krajach nieposiadających wagonów sypialnych II klasy może władza, zlecająca podróż służbową, przyznać tym osobom prawo przejazdu I klasą koleją i wozem sypialnym".

§ 3. § 13 b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711), ustanowiony paragrafem 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579), uzupełnia się przez dodanie ust. 2 o następującej treści:

„Przepis ten ma analogiczne zastosowanie do oficerów i szeregowych Policji Państwowej."

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 691) i z dnia 31 maja 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 338).

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

M. K. Nr. P. 2/10273/30.

126.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 maja 1930 r. Nr. P. 2/7925/30 w sprawie utworzenia stanowisk naczelnika wagonowni I i II kl., zastępcy naczelnika wagonowni I kl., starszego dyżurnego wagonowni i dyżurnego wagonowni.

W rozporządzeniu Ministra Kolei z dnia 21/I 1925 r. Nr. 405/2/25, o ujednostajnieniu stanowisk wzgl. tytułów służbowych na kolejach państwowych (Dz. Urz. M. K. Nr. 2/25, poz. 7), w brzmieniu zmienionem i uzupełnionem rozporządzeniem Ministra Kolei z dnia 26/IX 1929 r. Nr. I. 20267/2/29, należy wpisać w tabeli B) schemat stanowisk (na stronicy 102 i 103) co następuje:

Jako pozycję, oznaczoną Nr. 86a:
W rubryce 1: „86a"; w rubryce 2: „służba trakcji"; w rubryce 3: „Naczelnik Wagonowni I kl."; w rubryce 4: „ukończone wyższe studja"; w rubryce 5: „referendarski"; w rubryce 6: „kandydat winien złożyć egzamin na maszynistę parowozowego"; w rubryce 7: „zarząd wagonownią I kl. i warsztatem podręcznym, oraz należącemi do wagonowni innemi urządzeniami mechanicznemi".

Jako pozycję oznaczoną Nr 86b:
W rubryce 1: „87b"; w rubryce 2: „służba trakcji"; w rubryce 3: „Zawiadowca Wagonowni II kl."; w rubryce 4: „ukończona średnia szkoła techniczna"; w rubryce 5: „na zawiadowcę sekcji warsztatów"; w rubryce 6: „jak pod 117 rubryka 6, punkt b i c"; w rubryce 7: „zarząd wagonownią II kl. i warsztatem podręcznym wraz z należącemi do wagonowni innemi urządzeniami mechanicznemi".

Jako pozycję oznaczoną Nr. 89a:
W rubryce 1: „89a"; w rubryce 2: „służba trakcji"; w rubryce 3: „Zastępca Naczelnika Wagonowni I kl."; w rubryce 4: „ukończone wyższe studja lub ukończona średnia szkoła techniczna"; w rubryce 5: „referendarski lub na zawiadowcę sekcji warsztatów"; w rubryce 6: „jak pod Nr. 86, jeżeli kandydat posiada ukończone wyższe studja względnie jak pod Nr. 117, rubryka 6, punkt b i c, jeżeli kandydat posiada ukończoną szkołę średnią"; w rubryce 7.

„1) kierownictwo obrotem wagonów,
2) zarządzanie warsztatem pomocniczym,
3) dozór nad ogólnym stanem i naprawą taboru,
4) zastępstwo naczelnika wagonowni w razie jego nieobecności".

Jako pozycję, oznaczoną Nr. 91a:
W rubryce 1: „91a"; w rubryce 2: „służba trakcji"; w rubryce 3: „Starszy Dyżurny Wagonowni"; w rubryce 4: ukończona średnia szkoła techniczna"; w rubryce 5: „na zawiadowcę sekcji warsztatów"; w rubryce 6: „jak pod 117, rubryka 6 punkt c"; w rubryce 7:

„1) nadzór nad pracą personelu wagonowni i nad utrzymaniem i naprawą taboru, w zakresie powierzonym przez naczelnika wogonowni;
2) nadzór nad obsługą wagonów, wychodzących z wagonowni i przychodzących do wagonowni".

Jako pozycję, oznaczoną Nr. 91b:
W rubryce 1: „91b"; w rubryce 2: „służba trakcji"; w rubryce 3: „Dyżurny Wagonowni"; w rubryce 4: „ukończona średnia szkoła techniczna"; w rubryce 5: „na zawiadowcę sekcji warsztatów"; w rubryce 6: „jak pod Nr. 117, rubryka 6, punkt c"; w rubryce 7: „jak pod Nr. 91a".

127.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 czerwca 1930 r. Nr. I/2/5288/30 o organizacji służby kontrolnej w Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych.

§ 1.

Niezależnie od kontroli, dokonywanej przez Dyrektora Kolei Państwowych, Naczelników Wydziałów i inne organa dyrekcyjne, Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych sprawują kontrolę całokształtu działalności podległych im Oddziałów i urzędów wykonawczych, za pośrednictwem kontrolerów i starszych kontrolerów.

Rozporządzenie niniejsze nie obejmuje kontroli spraw „Mob.", którą regulują osobne przepisy.

§ 2.

Przez wyrażenie „kontroler", używane w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia, należy rozumieć także „starszego kontrolera", chyba że pojęcia te wyraźnie są sobie przeciwstawiane.

§ 3.

Stanowisko starszego kontrolera jest identyczne ze stanowiskiem kontrolera co do zakresu działania i kompetencji.

§ 4.

Rozróżnia się następujące kategorje kontrolerów:

1) Kontrolerzy ruchu,
2) „ mechaniczni,
3) „ drogowi,
4) „ osobowi,
5) „ przewozowi,
6) „ taryfowi,
7) „ dochodów,
8) „ zasobów,
9) „ sanitarni (dotychczas lekarze sanitarni),
10) „ elektrotechniczni.

§ 5.

W Dyrekcjach, w których niema ustanowionego stałego zastępcy Naczelnika Wydziału Sanitarnego, kontroler sanitarny jest równocześnie zastępcą Naczelnika tego Wydziału.

§ 6.

Ilość kontrolerów poszczególnych kategoryj zależy od zakresu czynności w danym dziale służby i w danej Dyrekcji. Ilość kontrolerów i starszych kontrolerów określona jest w normowaniu i systemizacji stanowisk, oraz w budżecie.

W Dyrekcjach o mniejszym zakresie działania mogą być pewne kategorje kontrolerów nie ustanowione.

W Wydziałach Ruchu, Mechanicznym i Drogowym, jako dotyczących tych działów służby, w których kontrolę urzędów wykonawczych sprawują w pierwszym rzędzie Oddziały, winni być ustanowieni wyłącznie starsi kontrolerzy (§ 11).

§ 7.

Kontrolerzy wchodzą w skład właściwych Wydziałów Dyrekcyi Okręgowych Kolei Państwowych, nie należą jednak do personelu żadnego z Działów i podlegają bezpośrednio Naczelnikom Wydziałów.

Pod względem zaszeregowania do jednego ze stopni uposażenia, stanowisko starszego kontrolera jest równorzędne ze stanowiskiem Kierownika Działu, stanowisko zaś kontrolera ze stanowiskiem referendarza.

§ 8.

Stosunek kontrolerów do Kierowników Działów opiera się na zasadzie współdziałania. Kontrolerzy otrzymują od Kierowników Działów wszelkie informacje, potrzebne do wykonywania kontroli i instruowania personelu, oraz mają dostęp do akt, dokumentów oraz zbiorów rozporządzeń i okólników, znajdujących się w Działach i regestraturach.

Dostęp kontrolerów do akt „Mob." regulują osobne przepisy.

§ 9.

W stosunku do Oddziałów i urzędów wykonawczych, podległych Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych, kontrolerzy są organami kontrolnemi w zakresie całokształtu ich gospodarki, w zakresie wykonywania przez nie przepisów, poleceń służbowych, przestrzegania budżetu, oraz w zakresie organizacji pracy i wyszkolenia pracowników.

Szczegółowy zakres działania kontrolerów poszczególnych kategoryj określają w miarę potrzeby osobne instrukcje i okólniki.

§ 10.

Kontrola może być planowa lub doraźna i zasadniczo winna być sprawowana na miejscu.

Okresowy plan kontroli każdego kontrolera zatwierdza przełożony Naczelnik Wydziału.

Kontrolę doraźną przeprowadzają kontrolerzy w wypadkach niecierpiących zwłoki, przyczem o dokonywanej przez się kontroli zawiadamiają przełożonych Naczelników Wydziałów, o ile możności już w chwili jej rozpoczęcia.

Kontrolerzy mają dostęp do akt, dokumentów i zapisków w kontrolowanych przez się Oddziałach i urzędach wykonawczych, mają prawo badania w swoim zakresie działania wszystkich czynności Oddziałów i urzędów wykonawczych i żądania od nich potrzebnych wyjaśnień.

W sprawie dostępu do akt „Mob" obowiązuje przepis § 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 11.

Starsi kontrolerzy, ustanowieni w Wydziałach, którym podlegają Oddziały (§ 6 ust. ost.) dokonywują planowej kontroli działalności Oddziałów, oraz doraźnej kontroli w urzędach wykonawczych.

§ 12.

Instrukcje dla poszczególnych kategoryj kontrolerów określą, czy i w jaki sposób ma się w Oddziałach i w urzędach wykonawczych przechowywać książki kontroli, w których kontrolerzy wpisywaliby swoje spostrzeżenia i zauważone usterki.

§ 13.

Każdy wyjazd służbowy kontrolera z siedziby Dyrekcji wymaga zezwolenia przełożonego Naczelnika Wydziału.

§ 14.

O wyniku każdej przeprowadzonej kontroli i o spostrzeżeniach, zebranych w czasie objazdów służbowych, kontroler składa sprawozdanie przełożonemu Naczelnikowi Wydziału.

Sprawozdania te mogą być składane również na konferencjach informacyjno-sprawozdawczych, zwoływanych przez Naczelników Wydziałów, w których obok kontrolerów biorą udział także współinteresowani Kierownicy Działów.

Sprawozdanie kontrolera może być ustne lub pisemne, zależnie od ważności sprawy i wyniku kontroli. W przypadkach niecierpiących zwłoki kontro-

1) nakleić na str. 122 i 123 Dz. Urz. M. K Nr. 12 z 1928 w § 4 odnośnego rozporządzenia:

„Diety ustala się jak następuje:

a) dla Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Polski, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli bez względu na państwo zagraniczne — dol. am. 50,

b) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych, wymienionych w art. 111, 112 i 113 wspomnianej ustawy, zależnie od grupy uposażenia i państwa zagranicznego:

1. Azja z wyjątkiem obszaru, wchodzącego w skład Turcji i Związku Socjalistycznych Republik Rad, Afryka, Ameryka i Austraija.

Grupa uposażenia	II —	IV	dol.	am.	18,—
„	„	V —	VI	„	„	15,—
„	„	VII —	IX	„	„	11,—
„	„	X —	XII	„	„	6,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	5,—

2. Wielka Brytanja.

Grupa uposażenia	II —	IV	dol.	am.	14,—
„	„	V —	VI	„	„	11,—
„	„	VII —	IX	„	„	8,—
„	„	X —	XII	„	„	5,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	4,—

3. Turcja.

Grupa uposażenia	II —	IV	dol.	am.	13,—
„	„	V —	VI	„	„	10,—
„	„	VII —	IX	„	„	7,—
„	„	X —	XII	„	„	4,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	3,—

4. Danja, Holandja, Norwegja, Szwecja, Hiszpanja, Portugalja i Litwa.

Grupa uposażenia	II —	IV	dol.	am.	12,—
„	„	V —	VI	„	„	9,—
„	„	VII —	IX	„	„	7,—
„	„	X —	XII	„	„	4,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	3,—

5. Związek Socjalistycznych Republik Rad.

Grupa uposażenia	II —	IV	dol.	am.	11,—
„	„	V —	VI	„	„	8,—
„	„	VII —	IX	„	„	6,—
„	„	X —	XII	„	„	4,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	3,—

6. Szwajcarja, Włochy i Francja.

Grupa uposażenia	II —	IV	fr.	szw.	40,—
„	„	V —	VI	„	„	35,—
„	„	VII —	IX	„	„	27,—
„	„	X —	XII	„	„	18,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	13,—

7. Austrja, Belgja, Bułgarja, Finlandja, Grecja, Jugosławja, Łotwa, Rumunja i Węgry.

Grupa uposażenia	II —	IV	fr.	szw.	35,—
„	„	V —	VI	„	„	30,—
„	„	VII —	IX	„	„	23,—
„	„	X —	XII	„	„	14,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	9,—

8. Estonja.

Grupa uposażenia	II —	IV	fr.	szw.	30,—
„	„	V —	VI	„	„	25,—
„	„	VII —	IX	„	„	18,—
„	„	X —	XII	„	„	11,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	8,—

9. Niemcy.

Grupa uposażenia	II —	IV	mk.	niem.	35,—
„	„	V —	VI	„	„	30,—
„	„	VII —	IX	„	„	23,—
„	„	X —	XII	„	„	14,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	9,—

10. Czechosłowacja.

Grupa uposażenia	II —	IV	k.	cz.	200,—
„	„	V —	VI	„	„	170,—
„	„	VII —	IX	„	„	120,—
„	„	X —	XII	„	„	75,—
„	„	XIII —	XVI	„	„	60,—

Diety płatne są według uznania przełożonej władzy funkcjonarjusza albo w walutach wyżej wyszczególnionych, albo też w walucie tego kraju, do którego wyjeżdża funkcjonarjusz, lub w którym zatrzymuje się po drodze dłużej aniżeli 24 godziny, według przeciętnego kursu dolara amerykańskiego, lub franka szwajcarskiego, zależnie od tego, w jakiej walucie wyznaczona jest dieta w niniejszem rozporządzeniu) w dniu poprzedzającym rozpoczęcie podróży na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających, oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu dolara, lub franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego wypłatę.

Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety przy podróżach służbowych do państw wymienionych w punktach 1 i 2:

dla II i III grupy uposażenia dol. am. 25,—
dla IV i V grupy uposażenia dol. am. 20,—

przy podróżach służbowych do państw, wymienionych w punktach 3, 4 i 5:

dla II i III grupy uposażenia dol. am 20,—
dla IV i V grupy uposażenia dol. am 15 —

oraz przy podróżach służbowych do państw wymienionych we wszystkich pozostałych punktach

dla II i III grupy uposażenia dol. am. 15,—
dla IV i V grupy uposażenia dol am 10,—

O tem czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje Minister Spraw Zagranicznych.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do Genewy podwyższa się diety, określone w punkcie 6 (Szwajcarja) o 70%. Przy odbywanych tamże tego rodzaju podróżach, trwających dłużej niż miesiąc (z wyjątkiem podroży na Zgromadzenie Ligi Narodów), Minister Spraw Zagranicznych orzeka uprzednio, czy delegowanym funkcjonarjuszom przyznane zostają diety zwykłe, czy też podwyższone o 70%.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodową do innych krajów poza Szwajcarją może być przyznany procentowy dodatek do diet, obowiązujących dla danego kraju. Wysokość tego dodatku określi Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych w każdym poszczególnym wypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby".

2) nakleić na str. 124 Dz. Urz. M. K. Nr. 12 z 1928 r. po ust. 5 § 13 odnośnego rozporządzenia

„Ust. 5 niniejszego paragrafu ma analogiczne zastosowanie do osób, pobierających uposażenie według VII grupy t. j. może im być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym II klasy, z tą zmianą, że w krajach nieposiadających wagonów sypialnych II klasy może władza, zlecająca podróż służbową, przyznać tym osobom prawo przejazdu I klasą koleją i wozem sypialnym".

3) nakleić na str. 124 Dz. Urz. M. K. Nr. 12 z 1928 r. jako ustęp drugi § 13b odnośnego rozporządzenia:

„Przepis ten ma analogiczne zastosowanie do oficerów i szeregowych Policji Państwowej."

ler składa całkowite lub częściowe sprawozdanie telegraficznie lub telefonicznie z miejsca kontroli.

Poza tem każdy kontroler obowiązany jest prowadzić dziennik swych wyjazdów służbowych, do którego wpisuje datę przeprowadzonej kontroli oraz jej przedmiot i wynik.

§ 15.

Naczelnik wydziału może poruczyć kontrolerowi przeprowadzenie w poszczególnym przypadku dochodzenia dla wyjaśnienia sprawy przeciw pracownikowi Wydziału, Oddziału lub urzędu wykonawczego.

§ 16.

Kontrolerowi służy prawo tymczasowego zawieszania w służbie pracowników w granicach postanowień § 115 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447).

§ 17.

W razie wykrycia nadużyć, braków lub zaniedbań w innym dziale służby, kontroler winien zawiadomić o tem bezzwłocznie właściwego Naczelnika Oddziału, oraz w drodze służbowej właściwy Wydział.

§ 18.

Naczelnik Wydziału może poruczyć kontrolerowi przeprowadzenie szczegółowych badań w pewnej gałęzi służby i przedstawienie na ich podstawie wniosków, mających na celu ulepszenie i rozwój danej gałęzi kolejnictwa.

§ 19.

Udział kontrolerów w komisjach egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych normują osobne przepisy.

§ 20.

Wszystkie organa Oddziałów i urzędów wykonawczych obowiązane są stosować się ściśle do wskazówek, udzielanych przez kontrolerów w granicach ich kompetencji, oraz wykonywać ich zlecenia służbowe, wydane na podstawie pisemnego upoważnienia Naczelnika Wydziału.

Upoważnienie takie może być wydane na stałe lub w poszczególnym przypadku.

§ 21.

W tych Dyrekcjach, w których w służbie ruchu i mechanicznej, nie utworzono Oddziałów, kontrolerzy wydziałowi pełnią także czynności kontrolne, sprawowane normalnie przez Oddziały.

W wypadkach, o których mowa w niniejszym paragrafie, nie ma zastosowania przepis ust. ost. § 6.

§ 22.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1930 r., w granicach obowiązującego budżetu, z dniem zaś 1 kwietnia 1931 roku w całej rozciągłości.

128.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 czerwca 1930 r. Nr. I/2/4352/30 o utworzeniu Działu Silnych Prądów w D. O. K. P. w Krakowie.

Na podstawie § 7 ust. 2 Regulaminu Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych, przeprowadzam w Wydziale Mechanicznym D. O. K. P. w Krakowie, podział Działu Technicznego na dwa Działy: 4 Techniczny i 5 Silnych Prądów.

W zakres czynności nowoutworzonego Działu wchodzą czynności, wymienione w § 7 Regulaminu D. O. K. P., w rodziale p. t. „XI Wydział Elektrotechniczny Dział 2 Silnych Prądów (str. 26).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1930 r.

129.

Nr. P. 2/9033/30 z dnia 15 maja 1930 r. w sprawie wyjaśnienia ust. 3 § 132 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447).

Wobec wątpliwości, jakie nasunęły się jednej z Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych przy przyznaniu pośmiertnego wdowie, która w myśl art. 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9/10 1923 r. nie była zaliczona do rodziny pracownika z powodu zaopatrzenia, pobieranego ze Skarbu Państwa, Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia co następuje:

Artykuł 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9/10 1923 r. wymienia wprawdzie osoby i warunki, pod jakiemi osoby te ze względu na wymiar dodatku ekonomicznego zalicza się do rodziny w rozumieniu tej ustawy, t. j. rodziny utrzymywanej przez pracownika, jednakże, o ile idzie o przyznanie pośmiertnego wdowie po pracowniku, warunkiem decydującym, w myśl art. 16 ustawy uposażeniowej jest fakt spólności małżeńskiej, a nie fakt zaliczenia danej osoby do rodziny pracownika.

Przepis § 132 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) uzależnia przyznanie pośmiertnego rodzinie (żonie i dzieciom), od faktu pozostawania tej rodziny na utrzymaniu pracownika do jego śmierci, a więc od innej okoliczności jak ustawa uposażeniowa.

Okoliczność zatem, że żona pracownika z powodu pobierania uposażenia lub zaopatrzenia nie była w myśl art. 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9/10 1923 r. zaliczona do rodziny pracownika, względnie, że pracownik z tego tytułu nie pobierał za nią dodatku ekonomicznego, nie stanowi dowodu zaprzeczenia faktu utrzymywania tej osoby, gdyż wedle ustaw cywilnych, obowiązujących w Polsce, obowiązek utrzymywania żony ciąży formalnie na mężu, bez względu na to, czy osobisty stan majątkowy żony stwarza konieczność dla męża ponoszenia kosztów na jej utrzymanie.

Z brzmienia ust. 3 § 132 wspomnianego rozporządzenia wynika dążność przyjścia z pomocą najbliższej rodzinie (żonie i dzieciom), którą mąż na mocy ustaw cywilnych obowiązany jest utrzymywać.

Należy przeto przyjąć, że żona pozostaje na utrzymaniu męża w rozumieniu § 132 wymienionego rozporządzenia, o ile istnieje spólność małżeńska lub na mężu ciąży obowiązek alimentacji, względnie, o ile niema przeciwnego dowodu.

130.

Nr. P. 2/9873/30 z dnia 27 maja 1930 r. w sprawie zmiany okólnika M. K. z dnia 30 stycznia 1930 r. Nr. P. 2/2232/30 o odszkodowaniu za brak mieszkania w razie przeniesienia pracownika (Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 35).

Ustęp 7 wymienionego okólnika M. K. otrzymuje następujące brzmienie:

„Odszkodowanie za brak mieszkania nie przysługuje pracownikowi za czas urlopu wypoczynkowego, zawieszenia. w służbie i nieusprawiedliwionej nieobecności na służbie. W razie wyjazdów służbowych lub delegacyj, władza przełożona może odpowiednio zmniejszyć wymiar odszkodowania lub wstrzymać jego wypłatę, w zależności od wydatków, jakie w tym czasie ponosi pracownik z tytułu opłat za mieszkanie i utrzymanie w siedzibie służbowej".

Ustęp ostatni wymienionego rozporządzenia co do pokrycia odnośnych wydatków z kredytów, przewidzianych w dziale 2, rozdz. 9, § 1, poz. 3 ma zastosowanie również w b. okresie budżetowym 1930/31 r.

Zmiana powyższego okólnika obowiązuje od dnia 1 lipca 1930 r.

SPRAWY FINANSOWE.

131.

Nr. II/2/4331/30 z dnia 28 maja 1930 r. w sprawie zmiany adresów i kompetencji Dyrekcji Finansowej i Eksploatacyjnej C. F. R. w Bukareszcie.

Na podstawie zawiadomienia Generalnej Dyrekcji C. F. R. w Bukareszcie z dnia 12 maja 1930 r. Nr. 64515 R. A. należy treść zarządzenia prostującego zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 27 grudnia 1927 r. Nr. II/10739/6/27, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 6. poz. 58 z roku 1928 i uzupełnionego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 10, poz. 108 z roku 1928 — zastąpić następującem brzmieniem:

„Materjał rachunkowy i korespondencję dotyczącą rozrachunków z międzynarodowych komunikacji osobowych i towarowych należy przesyłać pod adresem: Directiunea Financiara C. F. R. Serviciul Controlei Veniturilor International Bucuresti, Bulevardul Schitu Magureanu Nr. 1.".

Korespondencję dotyczącą zwrotów nadpłat przewoźnego, uznania udziałów z nadpłat na ciężar rachunku kolei rumuńskich i ściągania niedoborów należy przesyłać pod adresem: Directiunea Exploatarii C. F. R. Serviciul M. 6, Bucuresti, Strada General Berthelot Nr. 8.

SPRAWY RUCHOWE.

132.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 maja 1930 r. Nr. IV. 5/2068/30 o zmianach i uzupełnieniach rozporządzenia Ministra Kolei z dnia 26 lutego 1926 r. Nr. III-727/26 (Dz. Urz. M. K. z dnia 6 marca 1926 r. Nr. 3), w sprawie wprowadzenia nowych przepisów co do zawierania umów bocznicowych.

W treści „Ogólnych warunków utrzymania i eksploatacji prywatnych bocznic kolejowych" wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia, a mianowicie:

W § 13.

W artykule A II po słowach: „Na kolejach wąskotorowych" wstawia się zdanie:

„a) W obrębie wszystkich Dyrekcyj oprócz Dyrekcji Katowickiej", a w końcu tegoż artykułu dodaje się zdanie:

„b) W obrębie Dyrekcji Katowickiej: stosuje się opłaty według każdorazowo obowiązujących opłat wskazanych w części IV „Taryfy towarowej Górnośląskiej Kolei Wąskotorowej".

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r.

133.

Nr. M. K. IV/4/2653/30 z dnia 21 maja 1930 r. w sprawie zmiany nazwy kolei S. H. S.

W umowie R. J. C. obowiązującej od dnia 15 maja 1928 r., wysłanej do Dyrekcji Okręgowych P. K. P. przy piśmie Ministerstwa Komunikacji Nr. IV/6440/14 z dnia 30/IV 1928 r. należy wprowadzić następujące zmiany:

a) w § 22 Statutu na str. 8-ej w grupach X, XVI XVII skreślić słowa „Królestwo S. H. S." i wpisać słowo „Jugosławia";

b) w załączniku I, strona 60 — 63 R. J. C. w pozycji: Jugosławia (przedostatni ustęp na str. 61) skreślić słowa: „Drzawne Zeeleznice Kraljevine S. H. S." i wpisać słowa: „Chemins de fer de l'Etat Jougoslave".

SPRAWY HANDLOWO-TARYFOWE.

134.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 maja 1930 r. Nr. III Ou/6111/30 w sprawie uzupełnienia § 12, rozdz. II P. S. L. 245 - 10.

§ 12, rozdziału II Przepisów Służbowych L. 245 - 10, obowiązujących od dnia 29 marca 1929 roku należy uzupełnić nowym ustępem treści następującej:

„W wypadkach, gdy podana w karcie powołania stacja kolejowa nie pokrywa się z faktyczną stacją wyjazdu powołanego — upoważnione są urzędy gminne miejsce zamieszkania powołanego do sprostowania tej stacji w kartach powołania. Sprostowanie to ma uskuteczniać urząd gminny nowego miejsca zamieszkania powołanego przez skreślenie nazwy stacji wyjazdu dawniejszego miejsca zamieszkania i wpisania nazwy stacji nowego miejsca zamieszkania względnie najbliższej stacji, z której powołany winien wyjechać. Skreślenie winno być uskutecznione w taki sposób, ażeby skreśloną nazwę można było z łatwością odczytać. Wpisanie nowej stacji winno być dokonane pismem wyraźnem i czytelnem. Poprawka winna być podpisana przez Naczelnika gminy i zaopatrzona w pieczęć urzędową. O dokonanej poprawce urząd gminny winien bezzwłocznie zawiadomić tę P. K. U., która wystawiła kartę powołania".

Sprostowanie błędów drukarskich.

Wrozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 13 grudnia 1929 r. Nr. VI/3/17058/29 o „Warunkach technicznych dostawy normalnotorowych zestawów kołowych wagonowych tendrowych i parowozowych" ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 3 z dnia 20 lutego 1930 r. należy poczynić następujące sprostowania:

Strzałka na rysunku Nr. 1 (strona 20) na dole, przy której podane są dopuszczalne odchylenia + 0,5 — 1 postawiona jest nieprawidłowo, gdyż odchylenia te odnoszą się do odległości pomiędzy wewnętrznemi krawędziami obu czopów.

W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 3 kwietnia 1930 r. Nr. VI/3/14620/29 w sprawie „Warunków technicznych dostawy stali sprężynowej i sprężyn do parowozów i wagonów", ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 13 z dnia 8 maja 1930 r. należy poczynić następujące sprostowanie:

1) W paragrafie 19 stron. 185 (wiersz 20-y od góry) zamiast „Sprężyna piórowa ze strzałką uprzednio wymierzoną obciąża siła p".... — winno być:

„Sprężyna piórowa ze strzałką uprzednio wymierzoną obciąża się siłą P"....

Unieważnienie legitymacji poselskiej.

Unieważnia się z powodu zagubienia legitymację poselską Nr. 324 upoważniającą do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacji, wydaną przez Biuro Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej dnia 27 marca 1928 r. na imię posła na Sejm Romana Rybarskiego.

Poseł Roman Rybarski otrzymał duplikat legitymacji, oznaczony numerem 324/D z datą 6 lutego 1930 r.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 51738. 24.VI.30. 8.500.